

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Er GUd for mig, saa træde

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Er GUd for mig, saa træde", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 366. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid140591/facsimile.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

4. Vil ulykkens vande
 Alle tider lande
 I min arme vræae,
 Vil det snee og regne
 Jammer allevegne,
 Ja med torden slaac,
 Lad det naae
 Saa vidt det maac,
 Jeg i JEsu vunders gjemme
 Sidder tryk og hiemme.

5. Om Retfærdiggjørelsen.

Nr. 125.

Mel. Hiertelig mig an etc.

Er GUD for mig, saa træde
 Mig hvad der vil imod,
 Jeg kand i bønnens glæde
 Det trine under fod,
 Vil GUD mig gierne høre,
 Har faderen mig kier,
 Hvad kand mig satan gjøre,
 Med al sin helved-hær?

258

2. Det kand jeg trøstig sige,
 Det troer jeg fast, og veed,
 At GUD i himmerige
 Er ikke mere vreed,
 Hans kierlighed mig følger
 Hvor jeg gaar ud og ind,
 Og dæmper alle bølger,
 Som bruse mod mit sind.

4. 1-3: Sl. 124, 4-6.

Nr. 125. *Hjst.* 1, 7: mig] da *Jst.*

Nr. 125. Overaettelse. Ist GUD für mich, so trete gleich alles wider mich, P. Ger-
 rardt, Schz. s. 432. Salmen har sit udgangs-punkt i Rom. 8, 31 (v. 1) og viser i det
 hele stærk påvirkning af dette kapitel. — 2, 4: *Mr.* nr. 8, 4, 1 *Slg.*

3. Den grund, hvorpaa jeg bygger,
 Er Christus og hans død,
 I Jesu pines skygger
 Er sielens hvile sød,
 Der har jeg funden livet,
 Selv er jeg intet værd,
 Hvad JEsus mig har givet,
 Gjør mig for GUD saa kær.

4. Min JEsus er min ære,
 Hand gjør mig smuk og fin,
 Men vilde hand ey være,
 Den milde frelser, min,
 Da torde jeg og kunde
 For himlen ey bestaae,
 Jeg sank med eet til grunde
 I vredens dybe aae.

5. Hand, hand har reent udsløttet
 Alt hvad mig var imod,
 Hand har mig toed og tvøttet
 Saa deylig i sit blod,
 At jeg mig ret kand fryde,
 Og frygter ingen dom,
 Lad helved-pølen syde!
 Hvad skjøtter jeg derom?

6. Slet intet mig kand dømmes,
 Mig intet gjør beklemt,
 De grumme svovle-strømme,
 De ere mig kun skiemt,
 Slet intet mig kand skrekke,
 Thi JEsus vil min siel
 Med naadens viinger dekke,
 Jeg kiender ham saa vel.

3, 5: [under] [und] 1:1. 5, 6: [rygter] [rygte] 1:1.

4, 7: [til grunde] til bunds. -- 4, 8: [vreden] Guds vrede. -- 5, 3-4: Joh. Ab. 7, 14. --
 5, 7: Joh. Ab. 20, 15. -- 6, 1: Rom. 8, 1, 34. -- 6, 3: Joh. Ab. 21, 8.

Min JESu trøst og glæde
Det alt forsøde kand.

11. Hvo sig med ham forbinder,
Og flyer den ondes flok,
Hand spottes vist, og finder
Af kors og trængsel nok;
Den sag vi faaer at lære
Og friste til vor død,
At vee og suk vil være
De frommes daglig brød.

12. Det veed jeg alt tilhaabe,
Dog er jeg uforsagt,
Og kand mig fast beraabe
Paa JESu naades magt,
260 Det koste liv og lykke,
Lad gaae! slet ingen ting
Fra JESu mig skal rykke
Til dødens sidste sling.

13. Lad hele verden briste,
Min JESus er ved magt,
Hvo vil hans haand opvriste
Og bryde himlens pagt,
Ey hunger sværd og lue,
Ey pine, vee og verk,
Fra JESu mig skal true,
Det haand er alt for stærk.

14. Ey engle-kraft og evne,
Ey fyrstendømmes magt,
Ey hvad man veed at nævne
Af skændsel og foragt,

12, 1: [tilhaabe] tilhøbe J¹⁷. 12, 3: [dødens] Dødens H. 13, 3: hvo] hvem H. 13, 7: JESu] Jesum HJ¹⁷.

11, 5-8: Ap. G. 14, 22; 2. Tim. 3, 12. -- 11, 6: [friste] prøve, udholde. -- V. 13-14: Rom. 8, 35-39. -- 13, 6: [verk] smerte i lemmene. -- 14, 2: [fyrstendømmel] i de ældre bibeloversættelser gengivelse af et ord, der betegner en (ond) englemagt eller englefyrste, Ef. 6, 12 (nu 'magt'), her vist flertal, jfr. nr. 54, 8, 2.

Ey stort og ey det ringe,
 Ey skade eller gavn,
 Ey nogen ting skal tvinge
 Mig ud af JESU favn.

15. Mit hierte lystig springer
 I salighedens trin,
 Og fryde-sangen klunger
 Ved naadens blide skin,
 Den soel, som sielen fryder,
 Er JESUS, angenem,
 Og al min sang betyder,
 At himlen er mit hjem.

*Nr. 126.
 Om Manasse.*

Mel. Blud nu op i JESU Navn.

Er der nogen, som vil see
 Alle synders røver-kule,
 Alle lysters slange-hule,
 Fordum sine tiders vee,
 Og dog blev et evigt minde
 Paa GUDS søde naade-favn,
 O da er jeg her at finde,
 Jeg, Manasse er mit navn.

2. Har man udi noget land
 Giennem hele verdens rige
 Vidst om saadan een at sige,
 Saadan en forhærdet mand;

261

15, 3: *fryde-sangen*] *Fryde-Sange H.*
 Nr. 126. *112-7*. Overskriften findes kun i *J² 7*.

15, 2: *i salighedens trin*] på salighedens vej. -- 15, 0: *angenem*] yndig.
 Nr. 126. Original. Medens den første Manassesalm (nr. 116) gengav kongens bøn i fængslet, hører denne til efter hans frigivelse og hjemkomst til Jerusalem. Skil-
 dringen af hans skændesigeringer er hentet fra 2. Kong. 21, 1-16; 2. Krøn. 33,
 1-10. -- 1, 4: *sine tiders vee*] en lidelse for sin samtid.